

Meselenin Özü

Dr. Greg Bahnsen

İnanmak ve Bilmek

Hristiyanlar genellikle “inanımlar” olarak adlandırılırken, Hristiyan olmayanlar “inanmayanlar” olarak adlandırılır. Kutsal Yazıların kendisi de bu şekilde konuşur: “Rab'be inanıp topluluğa katılan erkek ve kadınların sayısı giderek arttığını” (Elçilerin İşleri 5:14) ve “İmansızlarla aynı boyunduruğa girmemeleri” gerektiğini okuruz (2. Korintliler 6:14). Açıkça görüldüğü gibi, inanıp inanmamalarına göre iki sınıf insan vardır. Haklı olarak, Hristiyanları Hristiyan olmayanlardan ayıran şeyin iman konusu olduğu söylenebilir.

Hristiyanlar, Hristiyan olmayanların inanmadığı bazı şeylere inanırlar. Hristiyanlar Mesih'in iddialarının ve Kutsal Kitap'ın öğretilerinin doğru olduğuna inanırken, Hristiyan olmayanlar bunlara inanmazlar. Hristiyanlar Mesih'e iman eder ve O'nun vaatlerine güvenirlir; Hristiyan olmayanlar ise O'na inanmaz ve sözlerinden şüphe duyarlar. O halde müjdenin “iman sözü” olarak adlandırılması gayet doğaldır (Romalılar 10:9). Hristiyan olmak, “Tanrı'nın O'nu [Mesih'i] ölümden dirilttiğine yürekten inanmayı” gerektirir (9. ayet). Aynı şekilde, “Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir” (İbraniler 11:6). Örnekler çoğaltılabilir. Hristiyanları Hristiyan olmayanlardan ayıran şey inanç ya da iman meselesidir.

Ancak, aralarındaki fark önemli bir anlamda bundan daha fazlasıdır ve inancı savunurken sadık bir iş yapacaksa bunu anlamamız gerekir. Hristiyan olan kişi Kutsal Yazıların öğretilerine “inandığını” ya da Mesih'in şahsına “iman ettiğini” iddia eder[1], çünkü Kurtarıcı ile ilişkimizde güven unsuru çok önemlidir. Ancak bir Hristiyan aslında Mesih'in iddialarının doğru olduğuna inanmaktan daha fazlasını iddia eder. Hristiyan kişi aynı zamanda bu iddiaların doğru olduğunu “bildiğini” de iddia eder. Kurtaran imana dahil olan şey umuttan (her ne kadar bu mevcut olsa da) ve irade bağlılığından (her ne kadar bu da mevcut olsa da) daha fazlasıdır. Eyüp kendinden emin bir şekilde, “Kurtarıcımın yaşadığını biliyorum” demiştir (Eyüp 19:25). Yuhanna ilk mektubunu “Tanrı Oğlu'nun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilesiniz” diye yazdığını belirtmiştir (1. Yuhanna 5:13). Pavlus, Tanrı'nın İsa'nın dünyayı yargılayacağına dair “güvence verdiğini/ delil sağladığını” ilan etmiştir (Elçilerin İşleri 17:31). İsa öğrencilerine “Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak” diye bir vaat vermiştir (Yuhanna 8:32).

Bilgi ne şekilde inancın ötesine geçer? Bilgi, inandığınız her ne ise onu destekleyecek gerekçelere veya iyi bir nedene sahip olmayı da içerir. Belirli bir şehirde otuz yedi mil kare olduğuna inandığımı hayal edin ve bu iddianın doğru olduğunu da hayal edin ancak bu yanıtı ölçüm yapmak yerine tahmin ederek elde ettiğimi de hayal edin (matematiği kullanmak veya bir almanağı ölçmek vb. yerine) Doğru olan bir şeye inandım, ancak bu durumda “bilgiye” sahip olduğumu söyleyemeyiz çünkü inandığım şey için hiçbir gerekçem yoktu. Bir şeyin doğru olduğunu bildiğimizi iddia ettiğimizde, bunun için yeterli kanıt, ispata veya iyi bir nedene sahip olduğumuzu iddia etmiş oluruz.

Hristiyan olan ve olmayan arasındaki fark, birinin Kutsal Kitap'a inanıp diğerinin inanmaması değildir. İnsanların inançları anlamsız, rastgele ya da aptalca olabilir. Hristiyan aynı zamanda Kutsal Kitap'ın söylediklerine inanmak için bir haklı bir gerekçe olduğunu iddia eder. Hristiyan olmayan ise tam tersine, Kutsal Kitap'ın iddialarına inanmak için hiçbir gerekçe (ya da yeterli gerekçe) olmadığını söyler. Ya da daha güçlü durumlarda, Kutsal Kitap'ın iddialarına inanmamak için gerekçeler olduğunu söyler. Apolojetik, bu konuda kimin haklı olduğuna dair bir sorgulama ve tartışma anlamına gelir. Gerekçeler sunmayı, çürütmeler yapmayı ve itirazları yanıtlamayı içerir.

Çatışan Dünya Görüşleri

Kimin bakış açısı aklen haklıdır, Hristiyanınki mi yoksa Hristiyan olmayanınki mi? Çiçeği burnunda pek çok Hristiyan apolojist bu sorunun cevabına oldukça basit ve naif bir şekilde yaklaşmakta, tek yapmamız gerekenin gözlemlenebilir kanıtlara bakmak ve kimin hipotezinin doğrulandığını görmek olduğunu düşünmektedir. “Ne de olsa,” diye düşünülür, ‘bilimde olduğu kadar sıradan işlerimizde de anlaşmazlıkları bu şekilde çözeriz.’[2] Marketteki yumurta fiyatı konusunda bir anlaşmazlık çıkarsa, arabaya atlayıp markete gidebilir ve yumurtaların üzerinde yazan fiyata kendimiz bakabiliriz. Bilim insanları sigaranın kansere yol açtığı iddiası konusunda anlaşmazlığa düşerlerse, testler yapabilir, istatistiksel karşılaştırmalar gibi şeyler yapabilirler. Bu gibi durumlarda, temelde yaptığımız şey, bir hipotezin mi yoksa karşıtının mı doğru olduğuna “bakmak ve görmek” gibi görünüyor. Elbette bu gibi anlaşmazlıkların bu şekilde kolayca çözülebilmesinin tek nedeni, anlaşmazlığa düşen iki kişinin yine de duyularının güvenilirliği, doğal olayların tekdüzeliği, veri raporlamasının doğruluğu, araştırmacıların dürüstlüğü gibi daha temel varsayımlar konusunda birbirleriyle hemfikir olmalarıdır.

Ancak, inananlar ve inanmayanlar arasında olduğu gibi, anlaşmazlık daha temel konular üzerinde olduğunda, gözlemsel kanıtlara yapılan basit itirazlar belirleyici olmayabilir. Bunun nedeni, bir kişinin en temel inançlarının (veya önvarsayımlarının) neyi kanıt olarak kabul edeceğini ve bu kanıtın nasıl yorumlanacağını belirlemesidir. Açıklamama izin verin. Natüralizm ve

doğüstüçülük, içinde yaşadığımız dünyaya ve insanın bu dünya hakkındaki bilgisine ilişkin birbiriyle çelişen bakış açılarıdır. Natüralist, deneysel bilim[3] tarafından incelenen şeyin gerçekliğe dair her şey [yani gerçek olan tek şey] olduğunu ve her olayın (prensipte) insanın deneyiminin kapsamı dışındaki veya evrenin dışındaki güçlere başvurmada açıklanamayacağı iddia eder. Öte yandan Hristiyan doğüstüçülüğü, evrene müdahale edebilen ve insanın doğal deneyiminin sıradan ilkeleriyle açıklanamayan mucizeler gerçekleştirebilen aşkın ve her şeye gücü yeten bir Tanrı olduğuna inanır. O halde, “mucizevi” bir olayla ilgili iyi onaylanmış raporlara sahip olmak, doğa bilimcinin fikrini değiştirmek için tek başına yeterli değildir - ve bunun iyi bir nedeni vardır. Doğa bilimcinin önvarsayımları, böyle bir olayın gerçekten meydana geldiği iddiasına itiraz etmesini gerektirecek ya da alternatif olarak, olay hakkında daha fazla şey öğrendiğimizde olayın doğal bir açıklaması olduğunu söylemesine yol açacaktır. Basit kanıtlar onun her şeye natüralist yaklaşımını yerinden oynatamaz - tıpkı gözle görülebilen basit kanıtların Hinduların insanın zamansal deneyimiyle ilgili her şeyin Maya (yanılsama) olduğuna dair inancını çürütemeyeceği gibi. Gerçekliğin ve bilginin doğası hakkındaki önvarsayımlarımız neyi kanıt olarak kabul edeceğimizi ve onu nasıl değerlendireceğimizi belirleyecektir[4].

Herkesin “dünya görüşü” olarak adlandırılabilir, her şeyi aracılığı ile gördüğü, algılarını ve duygularını anlamlandırdığı bir bakış açısı vardır. Bir dünya görüşü, insanın bilgi ve farkındalığının her yönünün yorumlandığı, birbiriyle ilişkili önvarsayımlar ağıdır. Bu dünya görüşü, yukarıda açıklandığı üzere, tamamen insan deneyiminden türetilmediği gibi doğa bilimlerinin prosedürleriyle de doğrulanamaz ya da çürütülemez. Herkes dünya görüşünün içeriği üzerinde açıkça düşünmez ya da bunu sürdürmede tutarlı değildir, ancak yine de herkesin bir dünya görüşü vardır. Bir kişinin dünya görüşü ona gerçekliğin doğası, yapısı ve kökeni hakkında ipucu verir. Ona neyin mümkün olup neyin olmadığını söyler. İnsan bilgisinin doğası, kaynakları ve sınırları hakkında belirli bir görüş içerir. Doğru ve yanlış hakkındaki temel kanaatleri içerir. Kişinin dünya görüşü insanın kim olduğu, evrendeki yeri ve hayatın anlamı gibi konular hakkında bir şeyler söyler. Dünya görüşleri, insan deneyimindeki hangi olayları kabul edeceğimizi ve nasıl anlayacağımızı belirler ve bu nedenle kanıtları yorumlamamızda veya çatışan temel inançlar üzerindeki anlaşmazlıklarda çok önemli bir rol oynarlar.

Yukarıda apolojetğin, işin doğası gereği, inancın gerekçelendirilmesi veya inancın reddedilmesi üzerine tartışmayı içerdiğini gördük. Ve az önce gözlemediğimiz üzere, kişinin inancın temellendirilmesi konusunu ele alış biçimi, temelinde yatan dünya görüşü ya da önvarsayımları tarafından yönetilecektir. Etkili bir apolojetik, bizi inanmayan kişiye gerçeklik, bilgi ve etik hakkındaki en temel kabulleri ya da varsayımları düzeyinde meydan okumaya ve tartışmaya yönlendirmelidir. İnançsız kişinin sadece bilgi eksikliği olduğunu ya da kendisine

gözlemsel kanıtlar sunulması gerektiğini düşünürsek, inancı savunmaya yönelik yaklaşımımız sığ ve etkisiz olacaktır[6].

Kutsal Kitap bize inananların ve inanmayanların zihinsel ve ruhsal bakış açılarının birbirlerinden kökten farklı olduğunu öğretir. İlke olarak ve savundukları şeylere göre, Hristiyan olan ve olmayanların temel dünya görüşleri - temel önvarsayımları - her noktada birbirleriyle çatışır.[7] Kayıtsız insanın her şeyi kapsayan günahkâr ahlaksızlığı, diğer her şey kadar onun aklını da etkiler. “Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de...” (Romalılar 8:7). Pavlus'un Efesliler 4:17-19 ayetlerinde imansız zihni tanımlayış şekli çok çarpıcıdır. İmansızlar karanlık bir anlayış, cehalet, katılaşmış bir yürek ve boş bir zihin ile birlikte yürürler. “Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıkarlar.” (Romalılar 1:22). Öte yandan, imanlıların zihinlerinin yenilenmesiyle dönüştükleri söylenir (Romalılar 12:2; krş. Efesliler 4:23-24). Artık Mesih'in düşüncesine sahiptirler (1.Korintliler 2:16) ve her düşüncüyü O'na tutsak ederler (2.Korintliler 10:5). Bu nedenle, imanlıların ve imansızların -çelişkili dünya görüşleri ve yürek koşulları ile- bilgi, mantık, kanıt, dil ya da gerçek konusunda ortak bir görüşü paylaşamamaları şaşırtıcı değildir. Pilatus küstahça “gerçek nedir?” diye sormuştur (Yuhanna 18:38). Agrippa Pavlus'la neyin “inanılır” olduğu konusunda anlaşmazlığa düşmüştür (Elçilerin İşleri 26:8). İmansızların “bilgi” dediği şeyden imanlılar “yalan yere bilgi denen düşünceler” diye kaçınırlar (1.Timoteos 6:20). İnanlıların bilgelik dediği şeye inanmayanlar akılsızlık derler (1.Korintliler 1:18-2:5).

Aksinin Olanaksızlığı

İnsanların akıl yürütme ve kanıtları yorumlama biçimleri önceden varsaydıkları dünya görüşleri tarafından belirleniyorsa ve inanan ile inanmayanın dünya görüşleri prensipte birbiriyle tamamen çelişiyorsa, Kutsal Kitap'ın iddialarının doğruluğu konusunda aralarındaki anlaşmazlık nasıl çözülebilir? Kanıtlara ve mantığa yapılan başvurular inanan ve inanmayanın birbiriyle çelişen dünya görüşleri tarafından değerlendirileceğinden, tüm rasyonel tartışmaların engellendiği düşünülebilir. Ancak durum böyle değildir.

Farklı dünya görüşleri, mantıksal yasaların evrenselliği, doğanın tekdüzeliği ve ahlaki mutlakların gerçekliği gibi önemli varsayımlar bağlamında “anlaşılabilirliğin önkoşulları” hakkındaki önemli felsefi soruya cevapları açısından birbirleriyle karşılaştırılabilir[8]. Bir dünya görüşünü inceleyebilir ve onun doğa, insan, bilgi vb. tasvirlerinin mantık, bilim ve etiğin anlamlı olabileceği bir bakış açısı sağlayıp sağlamadığını sorabiliriz. Örneğin, tüm olayların rastgele ve öngörülemez olduğuna inanmak doğa biliminin uygulamalarıyla bağdaşmaz. Hiçbir ahlaki ilkenin kişisel bir tercih ya da duygudan başka bir şey ifade etmemesi, bilimsel araştırmada dürüstlük talebiyle bağdaşmaz. Dahası, bir kişinin dünya görüşünde iç çelişkiler varsa, bu durum insanın deneyimlerini

anlamlandırması için gerekli ön koşulları sağlamaz. Örneğin, bir kişinin siyasi dogmaları insanların kendi seçimlerini yapma onuruna saygı duyarken, psikolojik teorileri insanların özgür iradesini reddediyorsa, o kişinin dünya görüşünde içsel bir kusur söz konusudur.

Hristiyan olmayan tüm dünya görüşlerinin iç çelişkilerle ve mantığı, bilimi ya da etiği anlaşılır kılmayan inançlarla dolu olduğu Hristiyanların iddiasıdır. Öte yandan, Hristiyan dünya görüşü (Tanrı'nın Kutsal Kitap'taki vahyinden alınmıştır) düşünsel bağlılığımızı talep eder çünkü insanın akıl yürütmesi, deneyimi ve saygınlığı için anlaşılabilirliğin ön koşullarını sağlar.

Kutsal Kitap terimleriyle ifade edecek olursak, Hristiyan savunucunun yaptığı şey, inanmayanlara Tanrı'nın açıkladığı gerçeği reddettikleri için "düşüncelerinde budalalığa düştüklerini" göstermektir (Romalılar 1:21). Akılsız bakış açıları yüzünden "kendi kendilerine karşı çıkarlar" (2. Timoteos 2:25). Bilgi adını hak etmeyen bir bilgi anlayışını izlerler (1.Timoteos 6:20). Felsefeleri ve önvarsayımları insanı bilgiden yoksun bırakır (Koloseliler 2:3, 8) ve cehalet içinde bırakır (Efesliler 4:17-18; Elçilerin İşleri 17:23). Apolojistin amacı onların akıl yürütmelerini yıkmak (2.Korintliler 10:5) ve Pavlus'un ruhuyla onlara meydan okumaktır: "Hani nerede bilge kişi? Din bilgini nerede? Nerede bu çağın hünerli tartışmacısı? Tanrı dünya bilgeliğinin saçma olduğunu göstermedi mi?" (1.Korintliler 1:20).

Çeşitli biçimlerde, Hristiyan apolojistler tarafından ileri sürülen temel argüman, Hristiyan dünya görüşünün, aksinin imkansızlığı nedeniyle doğru olduğudur. Tanrı'nın vahyinin perspektifi reddedildiğinde, inanmayan kişi aptalca bir cehalet içinde kalır çünkü felsefesi bilgi ve anlamlı deneyimin ön koşullarını sağlamaz. Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse: Hristiyanlığın doğru olduğunun kanıtı, eğer doğru olmasaydı hiçbir şeyi kanıtlayamayacak olmamızdır.

İmansızın ihtiyacı olan şey radikal bir zihin değişikliğidir - tövbe (Elçilerin İşleri 17:30). Herhangi bir bilgi ya da deneyimin anlamlı olabilmesi için temel dünya görüşünü değiştirmesi ve Tanrı'nın vahyine boyun eğmesi gerekir. Aynı zamanda ruhsal isyanından ve günahından da tövbe etmesi gerekir. Yüreğinin durumu nedeniyle gerçeği göremez ya da Tanrı'yı kendisini kurtaracak bir şekilde tanıyamaz.

Kendini Aldatmak

Günahkârın yüreği yenilenene ve temel bakış açısı değişene kadar, Tanrı bilgisine direnmeye devam edecektir. Az önce söylediğimiz gibi, kusurlu dünya görüşü ve ruhsal tutumu göz önüne alındığında, imansız herhangi bir bilgiyi haklı çıkaramaz ve Tanrı'yı kurtarıcı bir şekilde tanıyamaz. Ancak bu, imansızların herhangi bir bilgiye sahip olmadıkları veya Tanrı'yı bilmedikleri anlamına gelmez.

Söylediğimiz şey, bildiklerini (imansız dünya görüşleri açısından) gerekçelendiremeyecekleri ve Tanrı'yı kurtarıcı bir şekilde tanıyamayacaklarıdır. Kutsal Kitap imansızların yine de Tanrı'yı bildiklerini belirtir - ama bu mahkûmiyet içinde bir bilgidir, her ne kadar bilgiyi mümkün kılan Tanrı ile ilgili gerçeği bastırsalar da etraflarındaki dünya ve kendileri ile ilgili bir şeyler bilmelerini en temelde mümkün kılan bilgi bu Tanrı bilgisidir.

Romalılar 1:18-21'e göre, imansızlar aslında Tanrı'yı yüreklerinin derinliklerinde bilirler (21. ayet). Gerçekten de Tanrı'yı bildikleri içlerinde apaçıktır, öyle ki, iman etmemek için mazeretleri yoktur (19-20. ayetler). Tanrı hiçbirimize uzak olmadığından, pagan filozoflar bile O'nu tanımaktan kaçamazlar (krş. Elçilerin İşleri 17:27-28). İmansızların yaptığı şey, “haksızlıkla gerçeği bastırmaktır” (Romalılar 1:18). Kendi kendilerini kandırmaktan suçludurlar. Bir anlamda Tanrı'yı tanıdıklarını ya da O'nun vahyiyle ikna olduklarını içtenlikle inkâr etseler de, yine de bu inkârlarında yanlıgı içindedirler. Aslında Tanrı'yı tanımaktadırlar, O'nun Kendisiyle ilgili vahyiyle ikna olmuşlardır ve şimdi bu gerçeği gözden uzak tutmak, Yaratıcıları ve Yargıçlarıyla dürüstçe ilişki kurmaktan kaçınmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Kendilerini ve başkalarını Tanrı'nın Kendisiyle ilgili vahyine inanılmaması gerektiğine ikna etmek için rasyonalizasyona ve bir dizi entelektüel oyuna başvuracaklardır. Bu şekilde, Tanrı'yı gerçekten tanıyan (mahkumiyet içinde) imansızlar, alışkanlık olarak (ve bu anlamda bilinçsizce) bile olsa, Tanrı'ya ya da O'nun hakkındaki vahyedilmiş gerçeklere inanmadıklarına kendilerini inandırmak için çok çalışırlar.

Tüm inananların kaçınılmaz olarak içlerinde taşıdıkları Tanrı bilgisi, kendileri ya da dünya hakkında başka şeyleri bilmelerini mümkün kılar. Tanrı'yı bildikleri için mantık yasaları, doğanın tekdüzeliği, insanın saygınlığı ve ahlaki mutlaklar için bir gerekçeleri vardır. Dolayısıyla bilimi ve yaşamın diğer yönlerini bir ölçüde başarıyla sürdürebilirler - her ne kadar bu başarıyı açıklayamasalar da (mantığın, bilimin ya da etiğin anlaşılabilirliğinin ön koşullarını sağlayamasalar da). Bu nedenle inanmayanın sahip olduğu her bilgi Tanrı'nın vahyinin doğruluğunu destekleyen bir kanıt, yargı gününde inançsızlığına karşı bir başka iddianamedir. Apolojetinin görevi imansızın maskesini düşürmek, ona Tanrı'yı başından beri gerçekten bildiğini ama gerçeği haksız yere bastırdığını ve başka türlü bilginin mümkün olamayacağını göstermektir. Apolojetik bu şekilde meselenin özüne iner. İnanmayanın felsefi bakış açısının kalbine meydan okur ve inanmayanın yüreğini saran kendini kandırmayla yüzleşir.

[1] Bir kişiye “iman etmenin” o kişi hakkında belirli şeylere inanmayı içerdiği ve Mesih söz konusu olduğunda, O'na imanın özellikle Kendisi ve diğer her şey hakkında söylediği şeylerin doğru olduğuna inanmayı içerdiği görülmelidir (Matta 7:24; Yuhanna 8:31; krş. 12:48).

[2] Bu görüş aynı zamanda sıradan deneyim ve bilim pratiği konusunda da kesin olmayan ve naif bir görüştür, ancak burası tüm insan bilgisinin teori yüklü doğası hakkında uzun ve ayrıntılı bir tartışmaya girmenin yeri değildir. “Bahçede bir gül var” gözleminin kendisi, doğası gereği gözlemsel değil teorik olan bir dizi başka inancı zorunlu olarak varsayar.

[3] “Deneysel (empirik)”, deneyim, gözlem veya duyu algısı yoluyla bilinen şeylere uygulanan bir terimdir. Bir düşünce ekolü olarak “empirisizm”, insanın tüm bilgisinin deneysel araçlara bağlı olduğunu cesurca iddia eder.

[4] Kutsal Kitap'ta kaydedilen tarihe dikkat edersek bunu anlayabiliriz. İsraililer çölde ilk elden mucizeler gördüler ama yine de Tanrı'ya inanmadılar ve itaatsizlik ettiler. Yahudi önderler İsa'nın Lazar'ı ölümden dirilttiğini gördüler ve buna İsa'yı öldürmeyi planlayarak karşılık verdiler! Rab'bin kendi dirilişi hakkında yalan söylemeleri için askerlere para verdiler! Rab bize Kendi doğruluğuna dair pek çok deneysel kanıt sunmuştur, ancak kanıtların nasıl ele alınacağı kişinin yaşamındaki daha temel inançlar ve bağlılıklar tarafından belirlenir. “Musa'yı ve peygamberleri dinlemeyenler, biri ölümden dirilse bile ikna olmazlar” (Luka 16:31).

[5] Örneğin, soyut varlıkların gerçekliğini reddeden biri (örneğin David Hume gibi bir nominalist) bilgi teorisinde sezgiye meşruiyet tanımayacaktır (örneğin Platon'un bilgiyi transandant formların veya ideaların “hatırlanması” olarak görerek yaptığı gibi). Bilgi nesnelerini ayrık ve doğru ya da yanlış olarak açıkça kategorize edilebilir olarak düşünen biri (örneğin yine Hume), hakikati gerçekliğin bütünü ve ayrık önermeleri yaklaşımlardan başka bir şey olarak düşünmeyen biriyle (örneğin Hegel) anlamlı bir şekilde tartışmakta zorlanacaktır. Bir kişinin bilgi teorisi ve gerçeklik görüşü karşılıklı olarak birbirini etkiler.

[6] Elbette, inanmayan kişinin ihtiyaç duyduğu şeyin, Kutsal Kitap'taki bazı iddialar lehine elimizde bulunan kanıtlar olduğu bazı durumlar vardır. Örneğin, bir kişi etrafındaki (okul sınıflarından popüler medyaya kadar) din hakkındaki önyargılı ve düşmanca sesler tarafından o kadar yanlış yönlendirilmiş olabilir ki, “düşünen hiçbir insanın” yaratılışçılığa, Kutsal Kitap'ın tarihsel ya da metinsel doğruluğuna vs. kesinlikle inanmadığı izlenimine kapılabilir. Zihninin böyle bir yanılgıdan arındırılması gerekmektedir. Çok yetkin bilim insanlarının, tarihçilerin ve diğer akademisyenlerin bilim ya da tarihteki Hristiyan iddiaları lehine düşünceli kanıtlar sunabildiklerini görünce oldukça şaşırabilir. Eğer Kutsal Yazılar'ın mesajını daha açık ve dürüst bir şekilde okumak için ihtiyacı olan tek şey buysa, tamam. Ancak çoğu durumda, inanmayanların kanıtlara karşı direnci bundan daha ilkeli ve inatçıdır.

[7] İman etmeyenlerin, savundukları ilkelere göre tutarlı bir şekilde yaşamadıklarını birazdan göreceğiz. Bu durum bir dereceye kadar inananlar için de geçerlidir. Bu nedenle aralarındaki antitez, ilke olarak öyle olsa da, gerçekte tam ya da mutlak değildir.

[8] Ç.N: Yazar burada anlaşılabilirliğin önkoşulları derken, bizlerin herhangi bir şeyi bilebilmemizi mümkün kılan şeylerden söz ediyor. Mesela doğanın tek düzeligi veya bir açıdan doğa yasaları söz konusu olmasaydı "yer çekimi vardır" gibi her zaman doğru olan, bilgi niteliğindeki yargılar veremezdik. Yazar bu gibi şeylerden bahsediyor.

PA099

The Biblical Worldview (VII:1; Jan., 1991) (Available in the book: Always Ready PA600)

© Covenant Media Foundation, www.cmfnow.com